

Ján Adamus

7. veľkonočná nedeľa – rok B

Jn 17, 11b- 19

Myšlienky k homílii farára O.

Bolo to dávno, keď dve veľké európske mocnosti Anglicko a Holandsko viedli medzi sebou vojnu. Z tých čias sa nám dodnes zachovala už len strieborná minca, ktorú dali raziť Holanďania na počesť uzavretia mieru. Na jednej strane mince je vyobrazené voľské jarmo s nápisom: V jednote sme silní a na druhej sú znázornené dva hlinené džbány plávajúce po mori, pod ktorými je nápis: Pri vzájomnej zrážke sa rozbijeme.

Prečo takýto úvod? Len si spomeňme na Ježišovu modlitbu z dnešného evanjelia: Svätý Otče, zachovaj ich vo svojom mene, ktoré si ty dal mne, aby boli jedno ako my.

Ježiš často rozprával o láske a nielenže povedal o nej veľa podobenstiev, ale sám nám dal príklad odpúšťania. Spomeňme cudzoložnú ženu alebo lotra na kríži, ale dnes hovorí ešte aj o jednote. A niet divu, veď má pred sebou skleslých apoštolov, keď ich opúšťa a vracia sa k Otcovi. To je ako beznádej rodiny, keď ju opúšťa otec, jej živiteľ. Rovná sa to malému zúfalstvu a veľkej beznádeji. Je to niečo, čo sa musí zažiť, aby sa to dalo pochopiť. A hoci vtedy, keď to Ježiš predpovedal, apoštoli to až tak silno nevnímali. Preto sa za nich modlí: Kým som bol s nimi, ja som ich zachovával v tvojom mene, ktoré si mi dal. Ochránil som ich a nikto z nich sa nestratil, iba syn zatratenia, aby sa splnilo Písmo. Ale teraz idem k tebe a toto hovorím na svete, aby mali v sebe moju radosť – a úplnú. Dal som im tvoje slovo a svet ich znenávidel, lebo nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred Zlý. Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. Posväť ich pravdou; tvoje slovo je pravda. Ako si ty mňa poslal na svet, aj ja som ich poslal do sveta a pre nich sa ja sám posväčujem, aby boli aj oni posvätení v pravde.

Táto úžasná Kristova modlitba je tou striebornou mincou, ktorá po ňom zostala. Ak budeme ťahať zapriahnutý v jednom jarme, tak sa nič nemôže stať. Ale ak nebudeme zapriahnutí v jednom jarme, tak sa navzájom pošliapeme,

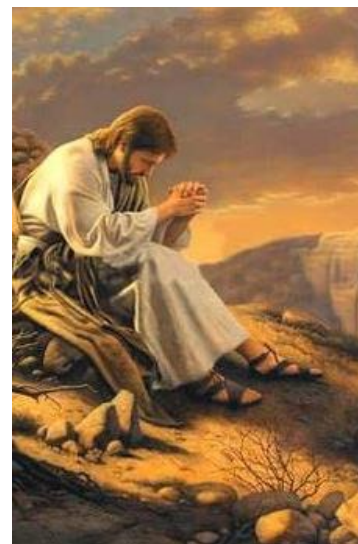
povláčime, narazíme na seba a zahynieme. Ak sa nedáme ukrižovať na jeden kríž, tak sme vopred prehrali. Cez prekážky, posmech, urážky, ktoré aj dnes musíme absolvovať pre zachovanie svojej viery cítime, že Boh naozaj vypočul Ježišovu modlitbu a realizuje jeho prosbu, aby sme boli jedno.

Všimnime si naše rodiny a našu farnosť. Hoci žijeme v meste, kde na poschodí často sused nepozná suseda, predsa sa musíme snažiť o vytvorenie jednoty. Aj toto naše cirkevné spoločenstvo, naša účasť na svätej omši musí znamenať jednotu. Ale pozor! Jednotu nesmieme nesprávne chápať! Napríklad tak, že všetci ľudia musia jednako zmýšľať, myslieť, cítiť, veriť. Máme sa poučiť z minulosti, kedy sa jednota chápala nesprávne – násilím, mučením, vojnami... Aké je to smutné na našich pracoviskách alebo v školských triedach medzi kolegami či spolužiakmi, že pokiaľ pracujeme a študujeme sme priateľmi, ale keď príde na vyznanie viery, dochádza ku konfliktom medzi kresťanmi. Ježiš sa nemodlil, aby všetci boli navlas rovnakí, na čo reagoval aj 2. vatikánsky koncil, ktorý začal intenzívne pracovať na ekumenizme. Veď sám Ježiš povedal, že bude jeden ovčinec a jeden pastier. Je pravda, že ešte uplynie dlhá doba, kým sa naplnia Kristove slová, ale treba pre to niečo robiť.

Mnohí poznáte meno Rogera Schutza (1915–2005), ktorý je akýmsi priekopníkom a uskutočňovateľom myšlienky ekumenizmu. Známe je jeho spoločenstvo v Taizé vo Francúzsku, kde sa žije podľa týchto Pánových slov a putujú tam davy ľudí, aby sa na vlastnej koži presvedčili o pravosti jednoty. Spolu sa modlia, pritom nikto nevie rozpoznať, kto je katolík, kto protestant, kto moslim alebo žid. Všetci sú jednotní.

Väčšina z nás sa nedostane do Taizé, aby sme mohli vidieť zápal, vieru a odhodlanie jednoty. Ale to nie je podstatné! Podstatné je, aby sme my, tu zidení, pri dnešnej spoločnej modlitbe, vytvorili jednotu.

Pane, v túto chvíľu sa obraciame na teba s prosbou, aby sme boli jedno aj vtedy, keď odídeme z tohto chrámu. Daj nám odhodlanie, aby sme mohli zjednocovať *všetkých, ktorí ešte nikomu nepatria, aby našli spoločnosť, v ktorej sú si všetci jedno.*

**Od všetkých s túžbou žiadaný
zasvitol nám deň posvätný,
keď Kristus, nádej sveta, Boh,
k výšinám neba vystúpil.**

**Keď vládca sveta premohol
a v boji hriechy pozrážal,
Otcovi rany žiarivé
na svojom tele ukázal.**

**Vznáša sa v svetlom oblaku,
už nádej nám tmy nezničia;
hľa, otvára nám raj, ten, čo
zavrelí prví rodičia.**

**Ó, veľká radosť pre všetkých:
Syn z čistej Panny zrodený
po krutých mukách slávne je
velebou Otca odený.**

**Vzdávajme teda vďaka dnes
Kristovi, že nás vykúpil,
že s telom, ako naše je,
do neba slávne vystúpil.**

**S občanmi neba plesajme
a spolu s nimi tešme sa,
že Kristus neopustil nás,
aj keď je s nimi v nebesiach.**

**Ježišu, Kráľ náš víťazný,
srdcia nám k sebe priťahni,
z neba nám zošli Otcovho
i svojho Ducha Svätého. Amen.**

Kúsok pre mami

Keď sa cítiš vyhorená ustavičnými obetami pre rodinu...

Svätá Gianna Mollová

Svätá Gianna žila v Taliansku v rokoch 1922 - 1962. Bola zbožnou katolíčkou, manželkou, matkou a lekárkou. Zomrela po narodení svojho štvrtého dieťaťa, ktoré jej lekár odporučil potraťiť, aby si tak zachránila vlastný život. Je patrónkou matiek a lekárov. Jej sviatok oslavujeme 28. apríla.

Každá matka sa obetuje pre svoje deti. Pre mnohé z nás predstavuje náročnú obeť nedostatok spánku. I keď kedysi sme si možno mysleli, že potrebujeme osem hodín, aby sme sa vyspali do krásy, odkedy sme matkami, boli by sme vďačné, ak by sme si mohli dobre pospať šesť hodín v kuse. Materstvom podstupujeme aj iné obety - nemáme k dispozícii toľko peňazí ako predtým, sme nútené vzdať sa večerných prechádzok s manželom, obedov s priateľkami v reštaurácii, nemáme poriadok a ticho v domácnosti, nevieme, čo sú to pomalé lenivé rána...

Z času na čas (najmä keď sme naozaj nevyspaté) sa môžeme cítiť tak trochu „vybobetované“. Uspokojujeme potreby všetkých naokolo a máme chuť sa spýtať: „Myslí niekto aj na to, čo potrebujem ja?“

Vtedy je svätá Gianna tou správnou osobou, na ktorú sa obrátiť. Gianna čakala štvrté dieťa, keď jej v druhom mesiaci tehotenstva diagnostikovali nádor na maternici. Lekári jej dali tri možnosti liečby, ale len jedna z nich jej umožňovala donosiť nenarodené dieťa. Gianna, ktorá bola sama lekárkou, si zvolila práve túto možnosť. Vedela, že to predstavuje pre jej vlastné zdravie najväčšie nebezpečenstvo, lebo pri pôrode sa mohli vyskytnúť problémy. Tehotenstvo pokračovalo a Gianna lekárov i príbuzných požiadala, aby v prípade rozhodovania medzi ňou a dieťaťom uprednostnili dieťa a zachránili jeho život.

Žiaľ, toto rozhodnutie napokon bolo potrebné urobiť. Gianna porodila zdravé dievčatko, Giannu Emanuela, ale ona sama o osem dní neskôr zomrela.

Možno nám Giannin príklad tej najvyššej obety matky pre svoje deti pomôže vidieť všetky tie veľké a malé obety, ktoré denne prinášame, v novom svetle.

Každý tak, ako si umienil v srdci; nie zo žiaľu ani z donútenia, lebo veselého darcu Boh miluje.

2Kor 9, 7

Svätá Gianna, ty si priniesla pre svoje dieťaťko tú najvyššiu obeť. Prosím, oroduj za mňa, aby som sa dokázala tešiť z obiet, ktoré môžem prinášať pre svoje drahé deti.

Christine Gibsová „Sväté na zavolanie“

Spomienka na Fatimskú Pannu Máriu:

V pondelok 13. mája o 17:30 hod. sa spoločne pomodlíme sv. ruženec a po ňom bude nasledovať sv. omša.

Nedeľa Zoslania Ducha Svätého:

Nedeľou Zoslania Ducha Svätého sa končí veľkonočné obdobie. Nasleduje obdobie cez rok.

V pondelok sa už na poludnie budeme modliť Anjel Pána.

Letné kántrové dni:

V stredu, piatok a v sobotu máme letné kántrové dni. My budeme sláviť v piatok.

Obsahom dní je prosba za jednotu kresťanov alebo za duchovné povolania.

Zbierka na katolícke masmédiá:

V dnešnú nedeľu 12.5. je zbierka na katolícke masmédiá.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

Stretnutie bude na budúcu nedeľu 19. mája po druhej sv. omši.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu. Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 254 – 284.

Sväté omše po piatej 7. Veľkonočnej nedeli

13.V. pondelok

18:00 Za † Jozefa Polakoviča

14.V. utorok

18:00 Za † Jozefa Grnáčika (5. výročie smrti)

15.V. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

16.V. štvrtok

18:00 Za † z rodiny Fandlovej

17.V. piatok

18:00 Za † Františka a Irenu Černíkových

18.V. sobota

08:00 Na úmysel otca arcibiskupa

19.V. Zoslanie Ducha Svätého

08:00 Za † Jána Čaputu, rodičov a súrodencov

Lektori: Vráblová Radakovičová

11:00 Za farníkov

Lektori: Rybár Rybárová

Končí sa Veľkonočné obdobie

Liturgický kalendár

13.V. pondelok	Preblahoslavenej Panny Márie Fatimskej Es
14.V. utorok	sv. Mateja, apoštola Sviatok
15.V. streda	sv. Izidor, roľník
16.V. štvrtok	sv. Jána Nepomuckého, kňaza a mučeníka
17.V. piatok	sv. Paschal Baylonský, rehoľník
18.V. sobota	sv. Ján I., pápež a mučeník
19.V. nedeľa	Zoslanie Ducha Svätého

Slovo na dnes

Štyri predpoklady

Ak sme aj doteraz nástojili na tom, že Písmo treba čítať s vierou a láskou, v ďalšom kroku sa to už inak ani nebude dať. Pôjde nám teda o výsostne kresťanský, nie vedecký, ani mníšsky vzťah k Svätému písmu, ale o jeho modlitbové čítanie s veriacim srdcom. O prosté čítanie, pri ktorom sa budeme vedieť zastaviť, prípadne sa i vrátiť, aby sme sa v jeho vnímaní prehĺbili. Pouvažovať, nechať sa dotknúť a pýtať sa Pána, čo nám chce svojimi slovami povedať. A potom znova počúvať a znova sa pýtať.

Kvalitu našej modlitby nad Božím slovom zaručuje v prvom rade viera, že Písmo je inšpirované Božím Duchom. Tiež vedomie, že Biblia nie je vedeckou príručkou ani precíznou učebnicou dejín, ale na dejinách založené živé svedectvo viery v Boha. Ďalej presvedčenie o jednote medzi Starým a Novým zákonom - že ten istý Boh je autorom oboch častí Biblie. A že menej dokonalé, prechodné, či dokonca i „temné“ stránky Starého zákona osvetľuje práve Ježišova náuka a jeho konanie.

Pre autentickú modlitbu s Písmom je nevyhnutné aj naše spoločenstvo s Cirkvou. Veď Písmo môžeme dnes držať v rukách len vďaka Cirkvi a Tradícii. Obrazne povedané: Písmo nespadlo hotové z neba. Pán nám ho dal cez svätopiscov a veriace spoločenstvo Cirkvi určilo, ktoré spisy sú Bohom inšpirované a pre našu vieru záväzné. No a napokon má v nás jestvovať disponibilita k zmene či úsilie o obrátenie. Písmo nás totiž skúma, preveruje. Ak niekto číta Písmo a pritom by nijako nechcel spochybniť svoje možno pomýlené konanie alebo vzdávať sa svojich domnelých istôt či egoizmu, zostane pre neho zabezpečenou knihou. Lebo v miere, v akej sa čitateľ skloní pred Božím slovom, Božie slovo sa skloní pred ním.

V hoteli či v domčeku

Pedprípravou tejto cesty modlitby je vyriešenie svojich vážnejších konfliktov. Tým však nechceme povedať, že ak máme ťažkosti, tak sa nedá podľa Písma modliť. Práve naopak. Avšak vyriešiť si pred modlitbou to, s čím si vieme poradiť aj sami, rozhodne nie je zlé.

Jednou z vynikajúcich pomôcok na uľahčenie modlitby nad Písmom, a vôbec na uľahčenie vzťahu s Bohom, je schopnosť byť „doma“ sami so sebou. Odbornejšie sa tomu hovorí seba prijatie. Koľko sme už o tom počuli, však? Vysvetlíme si to radšej trochu názorne. Máte ponuku a môžete si vybrať z týchto dvoch možností: bývať po celý život v päťhviezdičkovom hoteli alebo vo vlastnom pomenšom domčeku s vkusnými záclonkami a kvetinkami v okienkach... Väčšina z nás si skôr vyberie to druhé. No vo vnútornom živote to už nebyva také jednoznačné. Často si ani neuvedomujeme, ako sa odcudzujeme sami sebe, dívame sa na to, ako žijú tí druhí, chceme ich napodobňovať, sme nespokojní s okolitým prostredím, svojou rodinou, ba i so svojím telom, a to často len preto, že neprijímame vlúdne svoje pravé „ja“, necítíme sa sami so sebou dobre, a preto utekáme stále kamsi mimo. No ak chcem vstúpiť do akéhokoľvek vzťahu u či už s ľuďmi, alebo aj s Bohom plnohodnotne, je dôležité cítiť sa dobre sám so sebou. Alebo sa aspoň so sebou zmieriť. Veď len ten, kto je doma naozaj doma, vie ozajstne prijať hosťa a dať mu ozajstné prijatie aj pocítiť, či nie? Osobne sa stretnúť s Pánom možno tiež iba „v dome“ svojho srdca. Avšak, obrazne povedané, chodník do vlastného vnútra si tichom a uvažovaním musí nájsť, vyšliapať a udržiavať každý sám. Odvahu, oplatí sa!

Dagmar Králová „Skús to s Bibliou“

Naozaj záleží na každom

Istotne mnohí z vás videli film **Mesto radosti**. Rozpráva príbeh mladého lekára, ktorý po neúspechoch vo svojej praxi odišiel do Indie,

aby tam hľadal odpovede na otázky, čo ho trápia. Stretol sa s chudobou, o akej sa mu ani nesnívalo - vykorisťovanie, prostitúcia, krádeže, drogy, vraždy... Viac než obraz chudoby sa mu však do srdca vryl nespravodlivý systém kást v indickej spoločnosti. „Si predurčený aby si sa narodil v konkrétnej spoločenskej vrstve, a podľa toho sa správaj!“

Vari takto máme chápať slová svätého Pavla, ktoré napísal kresťanskej komunite v Korinte? Na prvý pohľad by sa to tak mohlo skutočne zdať. Posúdme: „Jeden dostáva skrze Ducha slovo múdrosti, iný podľa toho istého Ducha slovo poznania, iný vieru v tom istom Duchu a iný v tom istom Duchu dar uzdravovať, iný schopnosť robiť zázraky, iný prorokovať, iný rozlišovať duchov, iný dar rozličných jazykov iný vysvetľovať jazyky. Ale to všetko pôsobí jeden a ten istý Duch, ktorý rozdeľuje každému, ako chce...“ (1 Kor 12,8-11)

Keby sme sa zastavili len pri povrchnom hodnotení Pavlových slov, ľahko by sme mohli upadnúť do presvedčenia, že kresťanstvo je v podstate jedna veľká organizácia, v ktorej platí prísny režim. Bola by to však karikatúra Cirkvi. Karikatúra, ktorá vykresľuje jediný pohľad na Cirkev, lepšie povedané na jej ľudskú stránku. Cirkev je však božsko-ľudská ustanovizeň. Ak na to zabudneme, ľahko upadneme do pohoršenia pri štúdiu cirkevných dejín, kde sa dočítame o nehodných osobách na Petrovom stolci, svätokupectve, či o tom, že kardinálska hodnosť sa kedysi udeľovala deťom len preto, aby sa posilnil politický a mocenský vplyv jednotlivých rodov.

Boh však svoju Cirkev nikdy neopustil a neopustí. Dokázal to tým, že sa stal človekom a že nám dal prísľub spečatený zmluvou vlastnej krvi vyliatej za každého z nás na križi. A preto prichádza Duch, ktorý „rozdeľuje každému, ako chce“, ako píše apoštol Pavol. Fakt, že táto Božia logika je často odlišná od našej, treba prijať vierou. Aj keď to niečo stojí. Služby sú rozličné, ale Pán je ten istý. Svätý Ján Pavol II. vyhlásil vo Vatikáne sv. Te rezkú z Lisieux za Učiteľku Cirkvi. Ju, ktorá nikdy neštudovala teológiu systematicky, ju, ktorá nebola profesorkou na žiadnej univerzite, ju, ktorej jediným želaním bolo stať sa srdcom Cirkvi. Ju, ktorá našla charizmu, čo pre ňu Boh pripravil. Jej „malá cesta“ svätosti, ktorej základ spočíva v úplnom odovzdaní sa do rúk Boha. Kráčať ruka v ruke s Bohom neznamená zatvoriť si oči pred problémami sveta a čakať, kým ich Boh za nás vyrieši. Znamená to žiť s hlavou v nebi, ale nohami stáť pevne na zemi. Zakročiť tam, kde sa deje nespravodlivosť, kde sa kradne, kde si niekto osvojuje právo rozhodovať v mene iného, kde sa slovo človek používa len na to, aby sme z toho mali výhodu...

Nie, celý svet určite nezmeníme. Ale spolu s Matkou Terezou by mal každý z nás povedať: „Moja práca je len kvapka v mori. Boh sa ma však nebude pýtať, či som zmenila celý svet, ale či som urobila to, čo som urobiť mohla, čo bolo v mojich silách.“

Boh nám hovorí: „Každý z vás je pre mňa dôležitý! Každý z vás. Nikto nie je prvoradý, druhoradý či tretoradý. Pre každého z vás mám úžasné povolanie. Či si lekár alebo si pripútaný na vozíčku, či si spevák, kňaz, maliar, športovec, či robíš pri sústruhu alebo si bezvládný starček, v mojich očiach máš nekonečnú hodnotu! Milujem ťa a ponúkam ti cestu, ktorú som pripravil len pre teba. Povolanie, ktoré za teba nik iný nenaplní. Pod'. Ver mi a pod'...“

Byť povolaný znamená byť milovaný Nebojme sa. Boh nám za námahu neponúka nejaké druhoradé či tretoradé zlomené víno. Pod'. Ver mi a pod'!

Jozef Kováčik „A teraz čo? II“

Na minútku

MANHATTAN

Átrium spoločnosti Maximus bolo veľké ako katedrála. Všetko sa len tak lesklo a blýskalo. Spoločnosti patrila polovica sveta a bolo to vidieť.

Mr. Liddel, prezident spoločnosti Maximus, prišiel o päť minút skôr. V dnešný veľký deň mala spoločnosť pohliť šesť bánk, sedem veľkých medzinárodných priemyselných podnikov a k tomu celé územie istej africkej krajiny, ktorá nedokázala splatiť dlhy.

Mr. Liddel jasal. Na všetkom mali zásluhu jeho šikovné machinácie.

Prezidentov čisto oceľový pohľad, pred ktorým sa triasli celé pluky funkcionárov, preletel átrium a zastavil sa pri čističovi topánok v opačnom kúte miestnosti. Bol to starý skromný černochoch v rozstrapkaných handrách s opotrebovanými kefami a rukami zamazanými od leštidla. Mr. Liddel ho nikdy nevidel, ale mal ešte päť minút, a tak si mohol dať preleštiť svoje rozprávkové topánky za 650 dolárov.

Starý černochoch pracoval veľmi šikovne. Po troch minútach sa topánky leskli, radosť na ne pozrieť. Mr. Liddel mechanicky podal černochovi dolár, pričom sa stretol s jeho pohľadom. Bol zvláštny, hlboký, iskriaci dobrotou a pokorou. Keď sa Mr. Liddel zdvihol zo stoličky, stalo sa čosi neuveriteľné a smiešne. Topánky leteli ako rakety a odnášali Liddela z átria. Dvaja ohromení vrátnici ho videli uháňať ulicou, akoby bežal maratón.

A bol to naozaj zvláštny maratón. Topánky ho priniesli pred chudobného chlapca bez nôh, ktorý prosil o almužnu na rohu 59. ulice, a nepohli sa, dokiaľ Mr. Liddel nevyprázdnil celý obsah svojej peňaženky do rúk prestrašeného chlapca. Potom zamierili do štvrti chudobných chatrčí a trpiacich ľudí, o ktorých Mr. Liddel ani nevedel, že vôbec existujú. Topánky ho prinútili vidieť samotu a slzy, telesnú biedu, hanbu, opustenosť...

Po niekoľkých hodinách bol Mr. Liddel unavený a šokovaný. Cítil, že sa v ňom čosi zmenilo. Akoby v ňom praskol kamenný pancier, ktorý ho spútal. Pozeral na ľudí, akoby ich videl prvýkrát.

Večer urobili topánky neslýchanú vec. Zniesli Mr. Liddela do kostola. Naposledy sem zavítal ešte ako dieťa. V kostole bola tma a žmurkalo tu iba slabé svetielko. Mr. Liddel si spomenul na čističov hlboký pohľad plný iskriaceho vnútorného svetla. Nikdy sa necítil šťastnejšie, a zrazu všetko pochopil.

Potom sa jeho topánky už správali úplne normálne. Keď vstúpil do átria spoločnosti, bol už večer. Spýtal sa: „Nevideli ste, kam odišiel ten čierny čistič topánok?“

„Pane, tu nikdy taký čistič topánok nebol,“ odpovedali mu zamestnanci.

Tušil to. Ale komu by kedy napadlo, že Boh môže byť černochoch a v Manhattane čistiť boháčom topánky?

Bruno Ferrero „Vždy príde ďalší deň“

Zamyslenia

ZNÁŠAŤ SÁM SEBA

Pán nás miluje viac, ako sme my schopní milovať sami seba.

Sv. Silván z Athosu

Ako často sa človek hnevá sám na seba alebo si zúfa pre svoje slabosti a neúspechy! Väčšinou potom premieta svoje negatívne pocity zo seba aj na Boha a je náchylný veriť, že je to Boh, kto je teraz namrzený, kto sa na neho hnevá - alebo to s ním už úplne vzdal, lebo si s takým „prípacom“ jednoducho nevie rady.

Tieto myšlienky sú absurdné práve preto, že Pán nás miluje viac, ako sme my schopní milovať sami seba. Kto sa takýmto myšlienkam nevzoprie, postupne si môže sám vypestovať úplné „zatmenie slnka“, totiž zatmenie Božej lásky. Nie však, že by Boh od neho odvrátil svoju milosrdnú tvár, ale človek sa vnútorne odvráti. A namiesto pokorného priznania svojej slabosti a obnovenia detskej dôvery v Pánovu bezpodmienečnú lásku sa začne umárať výčtkami, nadávať si, alebo nad sebou dokonca lámať palicu a tým sa prepadať do malomyselnosti a beznádeje.

Vedieť znášať a prijímať sám seba je jedno z najťažších umení a bez neho nie je možné sa naučiť znášať ani prijímať druhých ľudí. Znášať seba však možno len pod milujúcim pohľadom Otca, iba preto, že on nás znáša a prijíma za všetkých okolností: „Nech i vrchy odstúpia a kopce nech sa otrasú: moja milosť neodstúpi od teba, zmluva môjho mieru sa neotrásie, hovorí Pán, tvoj zľutovník.“ (Iz 54,10)

Dobré je, keď si zvykneme denne vkladať svoje pocity zo seba a svojho konania do Božieho srdca, od drobných mrzutostí až po veľké sklamania, a keď necháme na seba dopadať jeho láskyplný, uzdravujúci pohľad. Nebeský Otec je totiž, našťastie, úplne iný, ako sme my. „Keby to bolo možné, nechal by som vás vystúpiť na vysokú horu, aby ste z výšky vrcholu uzreli miernu a milosrdnú Pánovu tvár a aby sa tak vaše srdcia zaradovali,“ napísal svätý Silván, nešťastný z toho, ako málo Pána poznáme, ako ľahko mu podsúvame svoje ľudské zmýšľanie.

Kateřina Lachmanová „O milosrdnenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku